

Een geheimzinnige brief

Renzo verborg de brief die zijn vader hem had gegeven veilig onder zijn jas. Hij pakte zijn voetbal, verliet de werkplaats en ging het donkere, kletsnatte Rome in. De regen rook naar lente.

Zoals altijd nam hij een omweg, dat was veiliger. Met de bal onder zijn arm liep hij dicht langs de huizen door het steegje waar hij woonde. Hij stak voetballend het plein met de drie fonteinën over, doorkruiste een paar straatjes en liep door een steegje waar het stonk omdat er rioolwater uit een put omhoog borrelde. Zo kwam hij bij de grote winkelstraat waar spullen werden verkocht die alleen rijke mensen konden betalen. Renzo en zijn vader waren niet rijk en hun vrienden ook niet. De meesten van hen waren straatarm. Renzo's voetbal was door zijn vader van oude, aan elkaar genaaide stukken leer gemaakt.

Hij keek om zich heen. Niemand te zien, geen karren met paarden, geen koetsen, geen mensen die een wandeling maakten, en vooral: geen politieagenten of iemand die een spion zou kunnen zijn. Er was geen voetstap te horen, alles leek veilig. Of wacht! Daar was toch iemand. Aan de overkant van de straat liep een meisje met donkerblonde krullen. Ook zij liep, steeds naar alle kanten kijkend, dicht langs de huizen. Renzo schopte

de voetbal naar haar toe. Heel even keek het meisje naar hem, maar ze zei niets. Renzo liep naar haar toe om zijn bal te pakken. Terwijl hij zich bukte fluisterde hij: ‘Snel doorlopen en zo gauw mogelijk naar huis gaan, Lucia. Mijn vader denkt dat ze ons in de gaten houden.’

‘Er is niemand op straat,’ zei Lucia. ‘En we letten toch altijd goed op?’

‘Dat zei ik ook al, maar spionnen laten zich niet zien, zei mijn vader. Je weet toch dat hij overbezorgd is.’ Hij liep door, Lucia ook.

Op een plein bij de winkelstraat stond, onopvallend in een hoek, het metershoge standbeeld van een man in een lang gewaad. *Pater Luigi* werd dat beeld genoemd. Het stond op een vierkante sokkel waarin woorden waren uitgehakt. De linkerhand van het beeld was afgebroken, de woorden in de sokkel waren nauwelijks nog te lezen.

Weer schopte Renzo zijn voetbal voor zich uit, recht op het standbeeld af, en hij tuurde om zich heen. Doodse stilte, alles leek nog steeds veilig. Hij haalde de brief onder zijn jas vandaan, smeerde een beetje lijm op het standbeeld en plakte het papier vast. Daarna gaf hij zijn bal opnieuw een flinke tik en stak vlug de winkelstraat weer over.

Zodra Renzo weg was, kwamen er op het plein mensen uit de schaduwen tevoorschijn, vijf, zeven, twaalf mannen en vrouwen in donkere jassen. Ze liepen zwijgend naar het stand-

beeld en lazen haastig wat er op het briefje stond. Zo snel als ze waren gekomen, verdwenen ze weer in de duisternis.

Dit keer nam Renzo de kortste weg naar huis en binnen vijf minuten was hij thuis. Lucia kwam hij niet meer tegen.

‘En?’ vroeg zijn vader. Hij legde de jurk die hij aan het naaien was neer.

‘Niks aan de hand en Lucia was ook weer onderweg,’ antwoordde Renzo luchtig, maar hij voelde ineens dat zijn hart bonkte.

‘Mooi,’ zei vader. ‘We zijn trots op jullie, maar als je ermee wilt stoppen, moet je het meteen zeggen. Vergeet dat niet.’

‘Ik wil er niet mee stoppen,’ zei Renzo. ‘En Lucia ook niet.’

Wat stond er op de brief die Renzo op het standbeeld van Pater Luigi had geplakt? Waarom moest dat zo geheimzinnig? Wie waren de mensen die uit de schaduwen tevoorschijn waren gekomen? En waarnaartoe was Lucia onderweg?

Dat is een heel verhaal, en het begon allemaal met de zwerwers...

Weg met die zwervers

Renzo Pasquino en Lucia Morante waren negen jaar oud. Ze woonden niet ver van elkaar vandaan, allebei in een smal steegje met kleine, armoedige huizen, winkeltjes en werkplaatsen, midden in de stad. Hun ouders waren al jarenlang bevriend. Renzo, die amandelbruine ogen had en sluike zwart haar, en de donkerblonde Lucia kenden elkaar al sinds ze baby waren.

Renzo's vader was kleermaker. Hij was geliefd in de hele buurt en stond bekend als 'de gebochelde' vanwege de hoge bult op zijn rug. Een moeder had Renzo niet meer. Zij was al zo lang geleden gestorven, dat Renzo niet meer precies wist hoe haar stem klonk.

Lucia's ouders hadden een knus eethuisje, met ronde houten tafeltjes en prenten aan alle muren. Veel belangrijke mensen kwamen daar graag eten, want Lucia's vader kon geweldig koken en haar moeder had voor alle klanten een glimlach. Iedere avond waren alle tafels bezet.

Ze hadden niet alleen een eethuis, maar ook een hart van goud. Omdat de zaken goed gingen, maakten ze sinds een paar weken op maandag, als het eethuis gesloten was, gratis maaltijden voor de allerarmsten in de stad: de zwervers. En op de an-

dere avonden deelden ze als de klanten naar huis waren uit wat er over was. Karbonaadjes, gebakken visjes, een restje pasta, of wat er maar weg te geven viel. Dus hingen er altijd hongerige zwervers rond in het steegje en dat werden er steeds meer.

De belangrijke gasten vonden dat maar niks. ‘Er heeft toch geen zwerver van dit bord gegeten, mag ik hopen?’ had gravin Maria Luisa Benedetti meer dan eens gevraagd. ‘Anders kom ik hier niet meer, hoor. Ik voel er niets voor een akelige ziekte te krijgen. Ik vind het al erg genoeg dat we steeds naar dit vieze steegje moeten komen. Het is dat het eten hier zo verrukkelijk is, want anders...’

‘Waarom verhuizen jullie niet naar een buurt waar fatsoenlijke mensen wonen?’ vroeg haar man, graaf Aldo Benedetto Benedetti. ‘Jullie restaurant zou bij ons op de heuvel een groot succes zijn.’

‘Ons steegje is niet vies, maar verwaarloosd,’ zei Lucia’s vader. ‘De burgemeester weigert het op te knappen. Als hij het riool zou laten repareren, zouden er geen plassen water blijven liggen na een regenbui. En als de luiken voor de ramen eindelijk geverfd zouden worden, zou ons steegje het mooiste en liefvalligste van Rome zijn. Ik heb hem er al vaak een brief over geschreven. Misschien kunt u het eens tegen hem zeggen, hij is immers een vriend van u. Ik heb ook weleens een briefje naar de krant geschreven. Helaas drukt de enige krant van onze stad alleen maar iets af als de burgemeester het ermee eens is. In de

krant mopperen op het stadsbestuur is nu eenmaal verboden. Maar ik kan u wel vertellen dat de mensen die hier wonen be-
sluit fatsoenlijk zijn. Ik moet er niet aan denken te verhuizen,
nergens voel ik me beter op mijn plek dan hier.’

‘Dan moet u het zelf maar weten,’ zei de gravin snibbig,
‘maar dat met die zwervers moet echt afgelopen zijn, hoor.
Ze stinken en liggen op de stoep te slapen. Ik zal morgen een
kaarsje voor ze branden in de kerk. En als er een nieuwe paus
is, zal ik hem laten weten dat hij maar voor die zwervers moet
zorgen. De oude paus luisterde ook altijd naar mijn adviezen,
maar die arme man ligt nu op zijn sterfbed.’ Ze sloeg een kruis-
je. Haar gouden armband tinkelde. De graaf fronste zijn wenk-
brauwen.

Ook andere klanten begonnen te klagen. Allemaal vonden
ze dat de zwervers moesten verdwijnen. ‘Ze lopen in de weg en
ze klampen ons aan als we voorbijkomen, die vieze bedelaars.’

‘Jullie doen toch niet wat die vervelende mensen willen, hè?’
vroeg Lucia toen haar ouders de keuken binnenkwamen. Ze
had staan afwassen en had alles gehoord. ‘Ik haat ze. Omdat ze
rijk zijn denken ze altijd en overal hun zin in te krijgen.’

Maar haar ouders móesten wel. Ze hadden het geld van hun
klanten nodig, anders zouden ze het eethuis misschien wel
moeten verkopen. En dan zouden ze helemaal nooit meer iets
voor de arme sloebbers kunnen doen. Met pijn in het hart leg-
den ze aan de zwervers uit dat ze voorlopig maar niet meer
moesten komen.

‘We zouden liever hebben dat het anders was,’ zei Lucia’s vader, ‘maar jullie weten toch dat we niet tegen die mensen op kunnen...’ Toen zweeg hij, want hij schaamde zich. Lucia’s moeder pakte snel wat taartjes en gebakken visjes, wikkelde die in stukken bruin papier en deelde de pakketjes uit.

De zwervers zeiden somber dat ze begrepen dat Lucia’s ouders er ook niks aan konden doen. ‘Dank u wel voor alle goede zorgen,’ zei een bevende, broodmagere man die een rillend hondje in zijn armen had.

Met gebogen hoofden verlieten ze het steegje. Het hondje kermde. Lucia’s vader had tranen in zijn ogen.

Lucia ging naar de werkplaats van de gebochelde kleermaker om aan Renzo en zijn vader te vertellen wat er was gebeurd. ‘Het is gemeen,’ zei ze.

De werkplaats was nog gezelliger dan het eethuis, al was het er in de winter erg koud omdat er kieren in de vensters zaten en de ramen niet meer goed dichtgingen. Er stond een grote tafel vol lappen stof en rollen garen en scharen en meetlinten en dozen met spelden en naalden. Op de schoorsteen boven de haard brandde altijd een kaars bij het portret van Renzo’s moeder. Of er ook prenten aan de andere muren hingen was niet te zien, want overal stonden paspoppen en rekken met kleren. Eenvoudige jurken en broeken en jasjes, want dat waren de kleren die de klanten die hier kwamen konden betalen.